

Sygnatura akt II Ns 522/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR K. T.

Protokolant apl. aplikacji sędziowskiej M. G.

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2016 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku I. M. i K. M.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w L.

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia

1. oddalić wniosek;
2. zasądzić solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestnika postępowania kwotę 257 (dwieście pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania;
3. obciążyć solidarnie wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotą 3.583,43 zł (trzy tysiące pięćset osiemdziesiąt trzy złote czterdzieści trzy grosze) tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Sygn. akt II Ns 522/13

UZASADNIENIE

W dniu 14 marca 2013 roku wnioskodawcy I. M. i K. M., działający przez pełnomocnika w osobie adwokata, złożyli wniosek o ustanowienie służebności przesyłu za wynagrodzeniem. Wskazali, iż wnoszą oni o ustanowienie na rzecz uczestnika postępowania (...) Spółki Akcyjnej w L. Oddział Ł. Miasto w Ł. na czas nieoznaczony na nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) służebności przesyłu polegającej na znoszeniu istnienia na tej nieruchomości infrastruktury elektroenergetycznej należącej do uczestnika postępowania w postaci słupów oraz linii wysokiego napięcia służącej do przesyłu energii elektrycznej i prowadzenia za ich pomocą dystrybucji energii elektrycznej, jak również na prawie do korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie niezbędnym do dokonywania konserwacji, remontów, usuwania awarii przedmiotowej infrastruktury elektroenergetycznej wraz z prawem wejścia i wjazdu od strony drogi publicznej na teren nieruchomości za jednorazowym wynagrodzeniem w wysokości 40 000 zł płatnym solidarnie na rzecz wnioskodawców w terminie 7 dni od uprawomocnienia się postanowienia. Wnioskodawcy wskazali, iż przez ich nieruchomość przebiega linia elektroenergetyczna o napięciu 110 kV tworząca pas ochronny obejmujący część działki o szerokości 38 metrów (po 19 metrów od osi linii w obie strony). Wskazali, iż linia elektroenergetyczna wyklucza możliwość zabudowy gruntu w obrębie strefy ochronnej. Wnioskodawcy wnieśli ponadto o zasądzenie od uczestnika postępowania na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(wniosek – k. 3-6; pełnomocnictwo- k. 7)

W dniu 23 kwietnia 2013 roku uczestnik postępowania (...) S.A., działający przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, złożył odpowiedź na wniosek, w którym wnosił o oddalenie wniosku w całości oraz o zasądzenie od wnioskodawców kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Uczestnik postępowania wskazał, iż linia napowietrzna została wybudowana w 1980 r. przez jego poprzednika prawnego – tj. Zakład (...) i nie zmieniano jej trasy na przedmiotowym odcinku. Uczestnik wskazał ponadto, iż na podstawie decyzji z dnia 30 sierpnia 1976 r. Zakład (...) uzyskał zezwolenie na przeprowadzenie budowy linii 110 kV na podstawie art. 35 ustawy z dnia 12.03.1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości. Uczestnik wskazywał, iż skutkiem ostatecznej decyzji administracyjnej wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 w/w ustawy było ograniczenie prawa własności nieruchomości przez ustanowienie trwałego obowiązku znoszenia przez właściciela stanu ukształtowanego przebiegiem zainstalowanego urządzenia przesyłowego. Uczestnik podniósł, iż ograniczenie własności na podstawie art. 35 w/w ustawy mieści się w granicach szeroko rozumianego wywłaszczenia, co wiąże się z trwałością stanu jako decyzja stwarza, obejmując każdorazowego właściciela nieruchomości, której dotyczy oraz każdorazowego przedsiębiorcę przesyłowego wstępującego w miejsce pierwotnego adresata decyzji. Ponadto wskazał, iż objęcie przez przedsiębiorstwo państwowe cudzej własności w posiadanie na podstawie art. 35 ust.1 w/w ustawy w celu budowy urządzeń przesyłowych uzasadnia przyjęcie dobrej wiary tego przedsiębiorstwa jako posiadacza służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu. W związku z powyższym w niniejszej sprawie zostały spełnione wszystkie potrzebne do zasiedzenia służebności przesyłu przesłanki, tj. posiadanie, upływ czasu, korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia. Uczestnik wskazał również, iż możliwość zasiedzenia służebności nie stoi w sprzeczności z obowiązującą przed 1989 r. zasadą jednolitego funduszu własności państwowej. Istniejące w czasach PRL przedsiębiorstwa, w tym zakład energetyczny w Ł. były jednostkami organizacyjnymi Skarbu Państwa. Tym samym, mimo że faktycznych czynności w zakresie zasiedzenia dokonywało przedsiębiorstwo to posiadaczem służebności był Skarb Państwa, w imieniu którego działały owe jednostki organizacyjne. Oznacza to, że z upływem terminu zasiedzenia nabywcą stawał się Skarb Państwa. Uczestnik wskazał, iż mając na uwadze, iż poprzednicy prawni uczestnika od 11 lipca 1980 roku zasiadywali służebność to jej zasiedzenie nastąpiło najpóźniej dnia 11 lipca 1990 roku.

(odpowiedź na wniosek – k. 38 – 42; pełnomocnictwo- k. 43)

W piśmie procesowym z dnia 1 lipca 2013 roku wnioskodawcy podtrzymali w całości roszczenia objęte wnioskiem oraz wskazali, iż żadna z decyzji administracyjnych, na które powołuje się uczestnik postępowania, nie jest decyzją ostateczną i w związku z tym nie podlega wykonaniu. Wnioskodawcy wskazali, iż decyzje te nie zawierają stwierdzenia ostateczności, brak jest przy tym dowodów potwierdzających fakt doręczenia decyzji adresatom, co wyklucza przyjęcie, iż decyzja została doręczona, że upłynął termin do jej zaskarżenia, oraz że decyzja stała się ostateczna. Ponadto wnioskodawcy wskazali, iż uczestnik postępowania i jego poprzednicy prawni nie byli posiadaczami służebności w rozumieniu prawa cywilnego, lecz korzystali z nieruchomości wnioskodawcy i jego poprzedników w ramach władztwa publicznoprawnego, co wyklucza możliwość zakwalifikowania powyższego władztwa, jako posiadania będącego konieczną przesłanką zasiedzenia. Wnioskodawcy wskazali, iż od dnia 1 lutego 1989 roku nie upłynął 30 letni okres posiadania uzasadniający zasiedzenie służebności, a przed tą datą wykluczona była możliwość nabycia służebności przez przedsiębiorstwo państwowe z uwagi na obowiązującą wówczas zasadę jednolitości funduszu własności państwowej. W związku z tym własność państwowa przysługiwała niepodzielnie państwu, a państwowe osoby prawne wykonywały jedynie zarząd mieniem państwowym. Wnioskodawcy wskazali ponadto, iż brak możliwości zastosowania art. 176 k.c. wynika z tego, iż samoistny posiadacz nie może doliczyć sobie czasu posiadania właściciela.

(pismo procesowe – k. 157 – 164)

Do chwili zamknięcia rozprawy stanowiska wnioskodawców oraz uczestnika postępowania nie uległy zmianie.

(protokoły rozprawy – k. 448 – 449; 452 -456)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie decyzji administracyjnej z dnia 30 sierpnia 1976 roku wydanej przez Urząd (...) udzielono zezwolenia Zakładowi (...) na przeprowadzenie linii 110 kV R. – R. – D. o szerokości 16 metrów przez szereg nieruchomości, w tym między innymi przez nieruchomość stanowiącą działkę nr (...) położoną w obrębie (...) przy ul. (...) w Ł. stanowiącą własność H. F..

(dowód: decyzja k. 53 – 64)

Linia 110 kV miała przebiegać ukosem przez działkę nr (...) w obrębie (...), w pobliżu jej południowo – wschodniego narożnika przylegającego do ul. (...), a słup nr 23, stanowiący jeden z elementów tejże linii znajdował się przy południowej granicy omawianej działki.

(mapa – k. 52)

Linia 110 kV została wybudowana w 1980 roku zgodnie z wyżej wskazanym planowanym przebiegiem, na podstawie pozwolenia na budowę z dnia 30 grudnia 1978 roku. Również w 1980 roku Zakład (...) rozpoczął eksploatację w/w linii.

(dowód: decyzja administracyjna – k. 65; zeznania świadka P. L. – k. 275 - 276)

Z dniem 1 stycznia 1989 roku Zakład (...), na wniosek którego wydana została decyzja administracyjna z dnia 30 sierpnia 1976 roku uzyskał status przedsiębiorstwa państwowego. Z dniem 12 lipca 1993 roku dokonano przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...) w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa – (...) Spółka Akcyjna w Ł.. W wyniku kolejnych przekształceń majątek (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeszedł na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w W., a następnie na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. W wyniku połączenia spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. przez przejęcie innej spółki, cały majątek należący do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. przeszedł na uczestnika postępowania – (...) Spółka Akcyjna w Ł. (spółkę przejmującą).

(dowody: zarządzenie Ministra Przemysłu – k. 74 – 76; zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu – k. 77 – 78; akt przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną – k. 79 – 91; umowa aportowego zbycia przedsiębiorstwa – k. 92 – 102; postanowienie – k. 103 – 104; informacja z Krajowego Rejestru Sądowego – k. 135 – 146).

Przedmiotowa linia elektroenergetyczna wymaga dwójakiego rodzaju zabiegów eksploatacyjnych. Pierwszy z nich polega na oględzinach linii, odbywa się raz do roku, nie wymaga wchodzenia na teren nieruchomości wnioskodawców. Drugi z nich odbywający się raz na 5 lat, wymaga wejścia na słup znajdujący się na nieruchomości wnioskodawców.

(zeznania świadka P. L. – k. 275 – 276)

Nieruchomość wnioskodawców położona w Ł. przy ul. (...) stanowiąca działkę nr (...), dla której Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi prowadzi księgę wieczystą nr (...) powstała w wyniku odłączenia części nieruchomości z innej księgi wieczystej.

(dowód: księga wieczysta – k. 26)

Nieruchomość wnioskodawców, stanowiąca według aktualnego oznaczenia geodezyjnego działkę nr (...), stanowi fragment działki o numerze (...) w obrębie (...) według oznaczenia geodezyjnego obowiązującego w 1976 roku. Fragment ten obejmuje południowo – wschodnią część działki numer (...) w obrębie (...) w tym także obszar przez który przebiega linia 110 kV wraz ze słupem o nr (...).

(dowód: mapy – k. 52, 66; mapa sporządzona przez biegłego M. C. – k. 342)

Działka o numerze (...) posiada powierzchnię 678 m². Działka jest zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny i zagospodarowana typową przydomową zielenią. Na ogrodzeniu zachodnim, w odległości ok. 14

metrów od ulicy znajduje się konstrukcja słupa kratownicowego podtrzymującego linię elektroenergetyczną. Jedna z 4 podpór umocowana jest w gruncie na terenie działki. Nad działką, w części północno – zachodniej terenu, przechodzi linia elektromagnetyczna wysokiego napięcia 110 kV.

(dowód: opinia biegłego w zakresie szacunku nieruchomości R. S. – k. 395 – 420)

Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie dowodów przytoczonych powyżej. W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd uznał za wiarygodny dowód z dokumentu w postaci decyzji administracyjnej z dnia 30 sierpnia 1976 roku na okoliczność przyznania na podstawie tej decyzji uprawnienia na rzecz przedsiębiorstwa przesyłowego do wybudowania i eksploatacji przedmiotowych urządzeń przesyłowych. Sąd uznał tę decyzję za wiążącą, pomimo iż jej prawomocność (ostateczność) była w niniejszym postępowaniu kwestionowana przez wnioskodawców. Podnosili oni bowiem, iż decyzja ta nie zawiera stwierdzenia prawomocności (ostateczności). Należy jednakże zauważyć, iż gdyby w rzeczywistości decyzja ta nie była ostateczna, to niemożliwym byłoby wybudowanie urządzeń przesyłowych przez podmiot, na rzecz którego decyzja ta została wydana – Zakład (...). Ponadto należy zauważyć, iż wnioskodawcy nie wskazali żadnych dowodów, które mogłyby wskazywać na brak uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji. Wnioskodawcy wskazywali, iż brak jest dowodów na to, że decyzja została doręczona adresatom i tym samym, że stała się ostateczna. Wnioskodawcy nie przedstawili jednakże żadnych konkretnych okoliczności uprawdopodobniających stawianą przez nich tezę. W związku z powyższym Sąd uznał przedmiotową decyzję za wiarygodny dowód posiadania przez przedsiębiorstwo przesyłowe tytułu prawnego do eksploatacji urządzeń przesyłowych.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka P. L. w całości, w tym także w zakresie dotyczącym rozpoczęcia eksploatacji przedmiotowych urządzeń przesyłowych w 1980 roku. Należy wskazać, iż okoliczności te nie zostały zakwestionowane przez wnioskodawców, a zeznania świadka były w pełni spójne i logiczne, a ponadto pośrednio korespondowały z decyzją administracyjną stanowiącą pozwolenie na budowę przedmiotowych urządzeń przesyłowych. Należy bowiem zauważyć, iż pozwolenie na budowę wydane zostało w dniu 30 grudnia 1978 roku. Okoliczność ta w wysokim stopniu uprawdopodobnia zeznania świadka P. L., iż zakończenie budowy i rozpoczęcie eksploatacji przedmiotowej linii 110 kV miało miejsce w 1980 roku. Z tych wszystkich względów Sąd uznał zeznania świadka P. L. za w pełni wiarygodne i poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 305 (1) k.c. nieruchomość można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu).

Natomiast zgodnie z art. 305 (2) § 2 k.c. jeżeli przedsiębiorca odmawia zawarcia umowy o ustanowienie służebności przesyłu, a jest ona konieczna do korzystania z urządzeń o których mowa w art. 49 § 1 k.c., właściciel nieruchomości może żądać odpowiedniego wynagrodzenia w zamian za ustanowienie służebności przesyłu.

W tym miejscu należy wskazać, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 r. (III CZP 107/13) jeżeli przedsiębiorca będący właścicielem urządzeń wymienionych w art. 49 § 1 k.c. wykonuje uprawnienia wynikające z decyzji wydanej na rzecz jego poprzednika prawnego na podstawie art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (t.j. Dz. U. z 1974 r. nr. 10 poz. 64 ze zm.), właściciel nieruchomości nie może żądać ustanowienia służebności przesyłu. Sąd Rejonowy w pełni podziela pogląd wyrażony w przytoczonej uchwale Sądu Najwyższego. Należy bowiem zauważyć, iż wskazane przepisy administracyjnoprawne nie miałyby żadnego praktycznego znaczenia, gdyby przyjąć, iż pomimo wydania na ich podstawie decyzji administracyjnej przedsiębiorstwo przesyłowe nie posiadałoby uprawnienia do eksploatacji urządzeń przesyłowych na gruncie prawa cywilnego. Przyjęcie takiej tezy skutkowałoby zupełnie niezrozumiałym dublowaniem się tytułów prawnych uprawniających do eksploatacji urządzeń przesyłowych, a co więcej skutkowałoby przyznawaniem podwójnej rekompensaty na rzecz właścicieli nieruchomości, przez które te urządzenia przesyłowe przebiegają. Nie może również stanowić argumentu za przyjęciem takiej tezy okoliczność, iż w okresie obowiązywania ustawy z dnia 12 marca

1958 roku o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (w tym w szczególności w 1976 roku) w Kodeksie cywilnym nie została przewidziana instytucja służebności przesyłu. Należy bowiem zauważyć, iż również obecnie, w trakcie obowiązywania przepisów art. 305 (1) – 305 (4) k.c. regulujących służebność przesyłu, ustawodawca nie zrezygnował z równoległego przyznania analogicznych uprawnień na rzecz przedsiębiorstw przesyłowych w przepisach administracyjnoprawnych, to jest w art. 124 i 124 b ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zmianami).

W niniejszej sprawie poprzednik prawny uczestnika postępowania uzyskał uprawnienia do wybudowania i eksploatacji linii 110 kV na podstawie decyzji administracyjnej z dnia 30 sierpnia 1976 roku. Wprawdzie decyzja ta nie została wydana wobec wnioskodawców lecz wobec ówczesnych właścicieli nieruchomości, a także nieruchomość ta miała inny niż obecnie adres, oznaczenie geodezyjne oraz większą powierzchnię, jednakże po dokładnej analizie akt sprawy należy dojść do wniosku, iż zawarte w przedmiotowej decyzji administracyjnej uprawnienie do przeprowadzenia i eksploatacji linii przesyłowych wraz ze słupem oznaczonym nr 23 pokrywa się z istniejącym obecnie przebiegiem tych urządzeń przesyłowych (w szczególności przez teren nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), której właścicielami są wnioskodawcy). W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż jak wynika z odpisu księgi wieczystej położonej dla nieruchomości przy ul. (...) (posiadającej współcześnie oznaczenie geodezyjne – działka nr (...)) powstała ona w wyniku odłączenia części nieruchomości z innej księgi wieczystej. Natomiast z porównania map z kart 52 i 342 wynika, iż nieruchomość oznaczona jako działka nr (...) w obrębie (...) (oznaczenie geodezyjne wg stanu z 1976 roku) jest znacznie większa aniżeli działka nr (...) (oznaczenie geodezyjne wg stanu obecnego). Należy w tym miejscu podkreślić, iż Sąd porównując obie mapy wziął pod uwagę różnicę w skali w jakich zostały one sporządzone. Mapa z karty 52 obrazująca stan z 1976 roku sporządzona została w skali 1:1000, a mapa z karty 342 obrazująca stan obecny – w skali 1:500. W dalszej kolejności należy zauważyć, iż z obu tych map wynika, iż porównywane nieruchomości swoją wschodnią granicą przylegają do ulicy (...) (adres nieruchomości z roku 1976 to ul. (...), a adres współczesny – ul. (...)). Ponadto porównując obie mapy (a także posiłkowo posługując się szkicem orientacyjnym załączonym na mapie z karty 342 oraz mapą z karty 66) należy zauważyć, że południowa granica porównywanych nieruchomości przebiega w identycznej odległości na południe od skrzyżowania ulicy (...) z ulicą (...) (tym odcinkiem ul. (...), który biegnie na wschód od ul. (...); ponadto w latach siedemdziesiątych nie istniał jeszcze odcinek ul. (...) biegnącej na zachód od ul. (...)). Co istotne, słup oznaczony nr (...) na obu mapach znajduje się przy południowej granicy porównywanych nieruchomości oraz w identycznej odległości na zachód od ul. (...). Natomiast linie przesyłowe przebiegają pod identycznym kątem względem słupa oznaczonego nr (...) oraz względem południowej granicy porównywanych nieruchomości. Wszystkie te okoliczności pozwalają stwierdzić, iż nieruchomość oznaczona jako działka nr (...) powstała z odłączenia części nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) w obrębie nr (...) (a uściślając- z jej południowo – wschodniej części), a fragment działki nr (...) w obrębie (...), co do którego wydano decyzję zezwalającą na przeprowadzenie urządzeń przesyłowych jest tożsamy z rzeczywistym przebiegiem tych urządzeń przesyłowych przez nieruchomość (działkę nr (...)) należącą do wnioskodawców.

Również przesłanka, aby decyzja została wydana wobec poprzednika prawnego uczestnika postępowania została w niniejszej sprawie spełniona. W wyniku następujących kolejno po sobie przekształceń podmiotowych uczestnik postępowania stał się następcą prawnym Zakładu (...), na rzecz którego wydana została decyzja administracyjna z 30 sierpnia 1976 roku.

Niezależnie od powyższego, nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, iż uczestnik postępowania nie posiada obecnie uprawnienia do eksploatacji urządzeń przesyłowych na podstawie decyzji administracyjnej z dnia 30 sierpnia 1976 roku, to i tak należałoby stwierdzić, iż uczestnik postępowania (jeden z jego poprzedników prawnych) nabył służebność przesyłu (służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu) w drodze zasiedzenia i tym samym wniosek w niniejszej sprawie również z tej przyczyny podlegałby oddaleniu. Należy bowiem zauważyć, iż Zakład (...) rozpoczął eksploatację (posiadanie) przedmiotowej linii 110 kV w 1980 roku. Przyjmując, w braku dokładniejszej daty, iż nastąpiło to w dniu 31 grudnia 1980 roku, stwierdzić należy, iż nabycie służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu przez zasiedzenie nastąpiło w dniu 1 stycznia 2001 roku (przyjmując, iż przedsiębiorstwo przesyłowe rozpoczęło posiadanie jako posiadacz służebności w dobrej wierze

albowiem opierało swoje posiadanie na podstawie decyzji administracyjnej przyznającej uprawnienie do eksploatacji urządzeń przesyłowych). Nawet gdyby przyjąć, iż przedsiębiorstwo przesyłowe objęło posiadanie służebności będąc w złej wierze to i tak nabycie służebności przesyłu w drodze zasiedzenia nastąpiłoby w dniu 1 stycznia 2011 roku, a więc przed wniesieniem wniosku, która to okoliczność dopiero skutkowałaby przerwaniem biegu terminu zasiedzenia. Należy w tym miejscu zauważyć, iż wnioskodawcy nie wskazali na żadne okoliczności, które skutkowałyby przerwaniem lub zawieszeniem biegu zasiedzenia. Wniosek o ustanowienie służebności przesyłu złożony został w dniu 14 marca 2013 roku, a więc już po upływie terminu zasiedzenia. Podstawę prawną nabycia przez uczestnika postępowania służebności gruntowej o treści odpowiadającej służebności przesyłu stanowią przepisy art. 292 w zw. z art. 172 oraz art. 176 § 1 k.c. Należy w tym miejscu wskazać, iż w wyniku przekształceń podmiotowo prawnych przedsiębiorstwa przesyłowego każdorazowo następowało przeniesienie posiadania całego majątku poprzednika na następcę prawnego. Nie mieliśmy w ramach tych przekształceń podmiotowych do czynienia z sytuacją przeniesienia jedynie części majątku z poprzednika na następcę prawnego (np. wobec dokonania tzw. podziału przez wydzielenie uregulowanego w art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h.). W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, iż wraz z każdym kolejnym przekształceniem podmiotowym przedsiębiorstwa przesyłowego następowało przeniesienie posiadania przedmiotowych urządzeń przesyłowych. Wniosek taki można ponadto wysunąć z samego faktu, iż obecnie to właśnie uczestnik postępowania, a nie inne przedsiębiorstwo przesyłowe eksploatuje przedmiotową linię 110 kV.

Niezasadne były ponadto twierdzenia wnioskodawców jakoby niemożliwym było doliczenie czasu posiadania służebności przez Zakład (...) do 1989 roku z uwagi na obowiązującą wówczas zasadę jednolitości funduszu własności państwowej. Istotnie do 1989 roku, wobec obowiązywania w/w zasady, Zakład (...) nie posiadał własnego majątku, eksploatowane urządzenia przesyłowe stanowiły własność Skarbu Państwa, a Zakład (...) był jedynie dzierżycielem tych urządzeń. Należy jednakże zauważyć, iż skutkiem powyższego jest jedynie przyjęcie, iż posiadaczem służebności do 1989 roku był Skarb Państwa. Nie wyklucza to jednakże doliczenia przez przedsiębiorstwa przesyłowe powstałe po 1989 roku czasu posiadania służebności przez Skarb Państwa do 1989 roku w sytuacji, gdy właścicielem nieruchomości nie jest Skarb Państwa. W orzecznictwie wskazuje się jedynie na niemożność doliczenia czasu posiadania służebności przez Skarb Państwa do 1989 roku jedynie w sytuacji, gdy chodzi o nieruchomości stanowiące własność państwową, zaś w niniejszej sprawie nieruchomość nie stanowiła własności Skarbu Państwa. Wynika to bowiem z zasady, iż nie można zasiadywać własnej nieruchomości, w tym także nie można zasiadywać służebności na własnej nieruchomości. W niniejszej sprawie przez cały okres istnienia przedmiotowych urządzeń przesyłowych właścicielem nieruchomości, przez którą te urządzenia przebiegają nie był Skarb Państwa, lecz „osoby prywatne”, w związku z czym za w pełni dopuszczalne należy uznać doliczenie czasu posiadania służebności przez Skarb Państwa do 1989 roku.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności stwierdzić należy, iż żądanie ustanowienia służebności przesyłu było w niniejszej sprawie niezasadne w związku z czym wniosek podlegał oddaleniu.

Zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. To samo dotyczy zwrotu kosztów postępowania wyłożonych przez uczestników. W niniejszej sprawie interesy wnioskodawców i uczestnika postępowania pozostawały ze sobą w sprzeczności – wnioskodawcy żądali ustanowienia służebności przesyłu za wynagrodzeniem, uczestnik postępowania wskazywał, iż posiada już tytuł prawny do eksploatacji urządzeń przesyłowych, w związku z czym wnosił on o oddalenie wniosku. W związku z powyższym Sąd uznał za zasadne włożenie na wnioskodawców przegrywających wskazany spór obowiązku zwrotu wszystkich kosztów postępowania poniesionych przez uczestnika postępowania. Na koszty poniesione przez uczestnika postępowania złożyły się: wynagrodzenie jednego pełnomocnika – 240 zł (§ 7 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), opłata skarbową od jednego pełnomocnictwa – 17 zł. Łączne koszty poniesione przez uczestnika wyniosły zatem 257 zł i kwota ta została zasądzona solidarnie od wnioskodawców na rzecz uczestnika tytułem zwrotu kosztów postępowania. Solidarna odpowiedzialność po stronie wnioskodawców wynika ze wspólności

mienia, którego postępowanie dotyczy. Podstawę prawną solidarnego zasądzenia kosztów postępowania stanowi art. 105 § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Ponadto na podstawie art. 83 § 2 w zw. z art. 113 § 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 520 § 2 k.p.c. Sąd obciążył solidarnie wnioskodawców na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 3583, 43 zł tytułem pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatków – kosztów opinii biegłych w części niepokrytej przez zaliczki.